

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/129/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712201127
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2712201127.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zast. splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: V.T., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom L. XXX, t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: O. N., Okresný súd Senica, o 6.113,44 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovaného: 1/ Spotrebiteľské združenie OSA, Bratislava, Fedinova 9, zast. splnomocnenkyňou: HKP Legal, s.r.o., Bratislava, Sasinkova 6 a 2/ OZ právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, zast. advokátom: JUDr. Ladislav Mikluš, Košice, Stará Baštová 2, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Skalica z 22. apríla 2013 č. k. 3C/183/2012 - 125 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania žalobkyne a vedľajšieho účastníka 1/ m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi 1/ náhradu trov prvostupňového konania nepriznáva.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napádaným uznesením súd prvého stupňa I. zastavil konanie; II. žalovanému (označenému za „odporcu“ - v súvislosti so správnym označovaním účastníkov tzv. sporového konania, o aké šlo aj v tejto veci i podania začínajúceho také konanie por. § 79 ods. 1 a § 90 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“) nepriznal náhradu trov konania; III. rovnako ako u žalovaného (nepriзнaním náhrady trov konania) rozhodol v prípade vedľajšieho účastníka 2/ a IV. žalobkyni (označenej za „navrhovateľa“, pričom v tejto konkrétnej veci žalobu podávala obchodná spoločnosť, čiže právnická osoba s právnou formou v ženskom rode, ktorej označenie v rode mužskom bolo nesprávnym aj z tohto dôvodu) uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi 1/ (inak za stavu nadbytočného označenia tohto vedľajšieho účastníka i vedľajšieho účastníka 2/ aj vo výroku uznesenia) „k rukám jeho právneho zástupcu“ (hoci aj v jeho prípade šlo o právnickú osobu, čiže len právnou konštrukciu, u ktorých je všeobecne známou skutočnosťou bez potreby dokazovania, že žiadne ruky nemajú) v sume 524,26 eur (bez uvedenia lehoty). Rozhodnutie v časti trov konania žalobkyne a vedľajšieho účastníka 1/ (z ďalšieho vyplynie, že len správnosť takejto časti práve približeného uznesenia bola urobená predmetom odvolacieho konania) odôvodnil právne ust. §§ 18 a 24, § 25 ods. 1, § 93 ods. 2 a 4, § 146 ods. 2 vety druhej a § 150 ods. 1 O. s. p., § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (tzv. advokátska tarifa) v znení neskorších zmien a doplnení a § 121 ods. 3 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazmi na čl. 47 ods. 2 Ústavy (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a § 137 ods. 1 O. s. p., vecne potom procesným zavinením žalobkyne na zastavení konania (pre nespornosť motivácie takéhoto jej kroku námietkou premlčania vznesenou vedľajším účastníkom 1/) a trovami vedľajšieho účastníka 1/ na právnej službe za 2 úkony, im zodpovedajúce paušálne náhrady a DPH (daň z pridanej hodnoty), kde ale odmenu bolo namieste počítať len z istiny (nie aj z kapitalizovaných úrokov z omeškania) a náhrada tak patrila

v nižšom než požadovanom rozsahu. Nestotožnil sa pritom s názorom žalobkyne o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady vedľajšiemu účastníkovi, majúc za to, že právo na právnu ochranu (tu za pomoci advokáta) spadá do rámca ústavne garantovaných práv, súčasťou takéhoto práva je aj právo na náhradu trov konania vzniknutých odmenou advokáta za ním poskytované služby a v tejto veci nebolo pochyby o tom, že k zastaveniu konania viedlo práve kvalifikované uplatnenie námietky premlčania uplatneného práva vedľajším účastníkom.

Proti tomuto uzneseniu len v časti jej uloženej povinnosti na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka 1/ podala včas odvolanie iba žalobkyňa a to s návrhom na zmenu uznesenia nepriznaním vedľajšiemu účastníkovi náhrady (sprevádzaným inak vlastnou požiadavkou na náhradu trov odvolacieho konania). V praktickej zhode s odvolaniami v iných druhovo totožných veciach (kde jej taktiež bola uložená povinnosť na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka) namietala, že vedľajší účastník musí byť z podstaty svojej existencie sám schopný poskytovať právnu pomoc v spotrebiteľských veciach, na jeho vstup do konania v prejednávanej veci (o ktorej nemal žiadnu vedomosť) nebol dôvod a trovy vynaložené na právne služby advokáta preto nie sú trovami účelnými.

Vedľajší účastník 1/ navrhol uznesenie v napadnutej časti potvrdiť (taktiež požadujúc i náhradu trov odvolacieho konania), zotrúvajúc pritom nad rámec pomerne rozsiahlych citácií z rozhodnutí viacerých tuzemských krajských súdov i z viacerých predpisov komunitárneho i tuzemského práva predovšetkým na argumentácii ústavne zaručeným právom na súdnu a inú právnu ochranu (vrátane využitia služieb advokáta), nemožnosťou dotovania neúspešných sporov žalobkyne z prostriedkov štátu či jeho vlastných (spotrebiteľského združenia) a účelnosťou trov, ak po úkonoch vedľajšieho účastníka, zastupovaného advokátom, došlo v drvivej väčšine k späťvzatiam žalôb.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len v časti uloženia tzv. náhradovej povinnosti odvolateľke a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu nešlo o vec samu ani o žiaden zo zákonom ustanovených prípadov potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie tentoraz treba považovať za dôvodné.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Práve odcitované ustanovenie síce nedopadá priamo na rozhodovanie o trovách konania skončeného zastavením (o aký prípad šlo v prejednávanej veci), nakoľko upravuje rozhodovanie o trovách konania skončeného vecným rozhodnutím v prospech jednej strany sporu (k čomu môže dôjsť v tzv. sporovom konaní buď úplným vyhovením žalobe alebo naopak jej úplným zamietnutím), ako tzv. pilotné ustanovenie základného predpisu slovenského civilného procesného práva o náhrade trov konania (§§ 142 - 151a O. s. p.) však obsahuje vyjadrenie zásady vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania (teda aj rozhodovaniu podľa § 146 ods. 2 O. s. p.), ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných (rozumej nevyhnutných) na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno objektívne považovať za vynaložené účelne.

Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním nimi právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť s argumentom vedľajšieho účastníka o neodňateľnom práve na súdnu a inú právnu ochranu a bez preháňania ako absolútna drzosť musela pôsobiť úporná snaha žalobkyne obhajovať neexistenciu práva spotrebiteľských združení na náhradu trov vznikajúcich im v súvislosti s právnym zastúpením advokátmi (resp. tzv. advokátskymi obchodnými spoločnosťami) v tzv. spotrebiteľských veciach so súbežným uplatňovaním požiadavky na náhradu za vlastné právne zastúpenie (v ktorom prípade inak odvolaciemu súdu uniká rozdiel medzi namietanou paušálnou obranou zo strany vedľajších účastníkov a rovnako paušálnym uplatňovaním práv žalobkyňou).

Otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú však otázkami, ktoré majú súvis len čiastočný a práve preto ich neslobodno zmiešavať (bez ďalšieho). V každom prípade namietanej účelnosti takýchto trov tak treba robenie záverov (o tom, či je

namieste aj priznanie náhrady trov konania) podriaadiť tomu, či by inak advokátom zastupovaný účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovania ním práv (resp. obrany voči uplatňovaniu práv niekým iným) aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným s tým, ako sa do problému „vloží“ advokát.

Pri nazeraní na problém urobený predmetom odvolacieho konania v prejednávanej veci aj z práve priblíženého uhla pohľadu potom šlo len dosť ťažko nevšimnúť si, že tzv. advokátska obchodná spoločnosť, zastupujúca vedľajšieho účastníka 1/ tu (obdobne ako vo viacerých tunajšiemu súdu známych a ním skôr prejednaných vecí za účasti rovnakého vedľajšieho účastníka i zástupcu) požadovala (nad rámec paušálnych náhrad a DPH) odmenu za 2 úkony právnej služby, z ktorých tým prvým bolo prevzatie a príprava zastúpenia (toto samostatne nehonorovateľné, pretože ak by advokát okrem takéhoto úkonu už pre klienta nevykonával žiaden iný, vytratil by sa zmysel zastupovania) a druhým písomné vyjadrenie k žalobe (obsahujúce i vznesenie námietky premlčania a urobené už v rámci oznámenia o vstupe do konania, spojeného so žiadosťou o zaslanie žaloby, všetkého v rámci podania datovaného 23. aprílom 2012, urobeného elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom a obsahujúceho jediné konkrétne údaje v podobe 1. pôvodnej spisovej značky veci, uvedenej však v čiastočne nesprávnom tvare „5Ro-50-2012“, 2. Okresného súdu Skalica ako súdu prvého stupňa prejednávajúceho túto vec a 2. označenia žalovaného - s uvedením len jeho mena a priezviska).

Ak potom odvolací súd má zo svojej skoršej rozhodovacej činnosti vedomosť o postupe vedľajšieho účastníka (presnejšie advokátskej spoločnosti takéhoto účastníka zastupujúceho) spôsobom celkom totožným s tým z prejednávanej veci aj v iných veciach (z ktorých už prinajmenšom v konaniach vedených Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 10Co/2/2013 a 10Co/5/2013 došlo k zrušeniu rozhodnutí súdu prvého stupňa nepriznávajúcich rovnakému účastníkovi náhradu trov konania - v takýchto prípadoch však de facto len pre nepreskúmateľnosť paušálneho odmietnutia práva vedľajšieho účastníka na náhradu bez bližšieho zdôvodnenia, prečo by to malo byť takto a naopak v konaniach vedených tunajším súdom pod sp. zn. 10Co/76/2013, 10Co/81/2013 a 10Co/172/2013 - z ktorých inak na rozhodnutie v tej druhej poukazoval i vedľajší účastník 1/ vyjadrením k odvolaniu v prejednávanej veci, tu por. i č. l. 149 spisu - bola vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov právneho zastúpenia priznaná), nebol tu prakticky žiaden priestor pre iný záver než ten, že po získaní vedomosti účastníkom, ako účinne a to paušálne v konaní uplatňovať práva, alebo sa brániť a získať tiež náhrady trov konania, zodpovedajúcej odmene, ktorú musel takýto účastník zaplatiť tzv. advokátskej spoločnosti, aby pre neho paušálny vzor vytvorila, nemôže už byť ďalej účelným vynakladanie prostriedkov na odmeňovanie za to, aby aj v ďalších druhovo totožných veciach zástupca priam chránil obsahovo identické podania (bez toho, aby tu bol zrejmy aj vklad venovaný argumentácii príznačnej práve pre konkrétnu vec, v ktorej sa zastupuje).

Pri riadení sa touto úvahou, ako i pri nerozhodnosti toho, v ktorom z konaní advokát použil neskôr paušálne uplatňovaný vzor po prvý raz (hoci pri záujme na absolútnej presnosti by sa zastupovanému účastníkovi malo dostať náhrady trov právneho zastúpenia iba v takomto konaní) tak trovy vedľajšieho účastníka nešlo považovať za účelné.

Tento názor inak tunajší súd vyslovil už vo svojom uznesení z 27. júna 2013 č. k. 10Co/197/2012-91 (vo veci Okresného súdu Trnava jeho sp. zn. 18C/38/2012), nech aj vo veci týkajúcej sa iného vedľajšieho účastníka (avšak tej istej žalobkyne) a ani v tejto veci nevidel dôvod, aby od neho ustupoval.

Odvolací súd preto podľa § 220 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil spôsobom pojatým do prvej vety výroku tohto svojho uznesenia.

V takto skončenom odvolacom konaní úspech zaznamenala žalobkyňa a principiálne to preto bola ona, komu vzniklo právo na náhradu trov takéhoto konania (pretože vedľajší účastník 1/ s požiadavkou na náhradu trov prvostupňového konania a na uloženie zodpovedajúcej povinnosti práve žalobkyňi v konečnom dôsledku neuspel a to ani len sčasti).

Práve nehoráznosť požiadavky tzv. advokátskej spoločnosti zastupujúcej žalobkyňu, požadujúcej náhradu trov odvolacieho konania paralelne s požiadavkou na uchránenie klientky pred povinnosťou platiť niekomu inému náhradu trov prvostupňového konania a to z dôvodov nepochybne zasluhujúcich si označenie za pokus o uplatnenie zásady dvojakého metra boli tým, v čom odvolací súd dôvod hodný

osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O. s. p., pre ktorý v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni i za použitia ust. § 224 ods. 1 rovnakého zákona nepriznal náhradu trov takéhoto konania.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.